

сякашъ то сѣщо се радваше съ тѣхъ — ширѣше се наоколо и ги гледаше съ любовъ.

Но есенъта бѣше минала, а храната не бѣ още прибрана отъ полето. Кой може да обере и пренесе толкова много слънчогледъ, царевича? Кой можеше да изоре толкова много земя?

Тогава пристигнаха българскитѣ трудови войски. Тѣ се прѣснаха на групи по селата. Размѣсиха се съ селянитѣ. Селяни и войници заедно събраха храната. Тѣ се надпреварваха кой повече работа да свърши. Безкрайни кервани отнесоха храната къмъ хамбаритѣ. А по изоставенитѣ и обрани ниви трѣгнаха тежки трактори, дошли отъ цѣла България. Всѣки отъ тѣхъ влачеше по нѣколко плуга. Тракторитѣ прѣхтѣха и бързаха, а освободената земя се радваше на дълбокитѣ бразди и трѣпнѣше за пшеничено семе.

Зимата приближаваше.

Отъ северъ, отъ северна Добруджа, почнаха да пристигатъ други кервани — керванитѣ на българскитѣ преселници. Веднага следъ пристигането си северодобруджанцитѣ получаваха нови жилища и имоти, и почваха да работятъ: тѣ ограждаха двороветѣ, зидаха обори и хамбари, поправяха и почистваха кѣшитѣ, редѣха керемидитѣ на покривитѣ. Тѣ идѣха отъ далече, но си носѣха всичко.

Когато почнаха студоветѣ, тѣ се бѣха вече заслонили. Мжжетѣ навлѣкоха тежки шуби отъ овча кожа, нахлузиха високи калпаци. Женитѣ се свиха въ кѣситѣ кожухчета. А децата — дундести, съ сини очи — се заврѣха край огнището. И все се караха, кое да стои на топло. Защото не бѣха по едно или две въ кѣща, а по десетъ!

Преселницитѣ, които бѣха напустнали роднитѣ си мѣста, се смѣсиха съ освободенитѣ добруджанци.

Зимата наскоро обгърна скѣпата земя въ бѣлия си юрганъ.

И когато настана пролѣтъ и снѣгътъ се стопи, тѣ всички възвърнаха благодарни очи къмъ Бога: отъ много, много години добруджанската земя не бѣше давала такова плодородие.

Сега, надъ Добруджа пакъ се свлича зима. Но хамбаритѣ на добруджанци сѣ пълни, хората тамъ сѣ щастливи. Надъ цѣлата оная прекрасна българска земя се шири днесъ свободната българска речъ, прекрасната българска пѣсенъ.

Който бѣше лани тамъ и сега мине пакъ презъ тамъ, ще въздъхне и облекчено ще каже:

— Още въ първата щастлива година Добруджа роди златна жетва. Тая българска земя е наистина земенъ рай!

М. Вълевъ